

ordentlig Statsøkonomi. Jeg kan ikke lade være med at nævne et Par Tal. I den Dampfærge, der gaar fra Malmø til København, faar den svenske Skibsfører 15 170 Kr., og i den Dampfærge, der gaar fra København til Malmø, faar den danske Kaptajn 9 594 Kr. Jeg skal ikke komme ind paa flere Detailler angaaende saadanne Tal; men jeg vil henstille, at man virkelig undersøger Forholdet mellem de højere lønede Embedsmænd i de nordiske Lande. Jeg ved vel, at der fra Socialdemokratiets Side stadig føres en Udjævningspolitik, en Udligningspolitik; intet Hensyn tages til Arbejdets Art. Jeg skal dog i dette Tilfælde gøre opmærksom paa; at det er et socialdemokratisk Ministerium, der har gennemført de svenske Lønningslove af 4. Juni 1920.

Lønningsloven kræver, at Konjunkturtillæget skal tages op til Revision. Den sidste ærede Taler vilde slaa Konjunkturtillæg, Dyrtidstillæg og Stedtillæg sammen i en stor Masse, det hele skulde være Dyrtidstillæg; og jeg tror, reelt er hans Betragtning af disse Forhold fuldstændig rigtig. Men nu kræver Lønningsloven, at Konjunkturtillæget skal tages op til Revision inden Aafets Udgang, og ved Konjunkturtillæget skal der tages Hensyn til Velstandsmomentet i vort Folk. Men alle maa indrømme, at dette i de sidste 1½ Aar fuldstændig kan lades ude af Betragtning; det er Dyrtiden, der gør sig gældende, og denne Omstændighed maa vi stille os forstaaende overfor. Selv om der ved Revisionen af Konjunkturtillæget ingen formel Grund er til at forhøje dette, taler den forværrede Dyrtid sit meget alvorlige Sprog, i særlig Grad hvor det drejer sig om Familieforsørgere. Den ærede sidste Taler, det ærede Medlem Hr. Lillelund, talte i de allerskønneste Vendinger om Familien og Familieforholdene. Den Mening, han tilkendegav, kan jeg i allerhøjeste Grad understrege; og Konjunkturtillægets Revision maa benyttes til en Afbalancering af Dyrtidstillæget.

I al Almindelighed kan man sige, at Statens Udgifter har naaet en foruroligende Højde. Ved Fornyelse af en Udgiftslov maa det derfor være et almindeligt Krav ikke at gaa længere med den nye Lov, end at den, med et teknisk Ord, hviler i sig selv. Af tidligere ærede Talere er der allerede nævnt en Række Uhyrligheder i Administrationen. Der er stillet Krav om Reduktion af Personalet; hvis dette gennemføres, og hvis man tager Hensyn til Forholdet mellem gifte og ugifte, mellem ældre og yngre, og endelig til, at Velstandsmomentet

nu, om jeg saa maa sige, vender sin laadne Side udad, nærer jeg Haab om, at man ved Revisionen af Konjunkturtillæget kan skaffe rimelige Vilkaar. Men nødvendigt er det, at Ministeriets Revisionsforslag snarest foreligger, saaledes at det kan gøres til Genstand for den nøjeste Prøvelse.

Der er et andet Spørgsmaal vedrørende Tjenestemandstanden, et Spørgsmaal, der i denne Forbindelse selvfølgelig er et lille Spørgsmaal, men som for de Tjenestemænd, det gælder, har sin store Betydning. Det angaar Installation af elektrisk Lys i Præstegaardene. Da Præstelønningsloven var til Behandling, og jeg til den daværende Kirkeminister stillede Krav om, at denne Installation foretoges paa Lønningsfondens Konto, svarede han mig, at Lønningsfonden burde paatage sig disse Udgifter og Præsterne fritages derfor. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Kirkeminister, om han deler denne Anskuelse og vil være virksom for at faa den gennemført.

Ordføreren for Erhvervspartiet (H. O. Hansen) kom ind paa Erhvervspartiets gamle Krav om, at Statens Tjenestemænd ikke maatte drive privat Erhverv. Ganske fraregnet Vanskeligheden for mange Tjenestemænd ved at leve af deres nuværende Lønninger forekommer det mig at være et ganske urimeligt Krav, specielt paa en Tid, hvor der fra alle Sider kræves Arbejde og atter Arbejde. Men selvfølgelig kan enhver Brugsret medføre Misbrug, og for enhver Brugsret er intet farligere end de enkelte Misbrug. Jeg tænker her paa Tjenestemænds Virksomhed som Agenter for udenlandsk Arbejde, særlig hvor de paa gældende Tjenestemænd ved Licitationer er medbestemmende om, hvem der skal have de enkelte Arbejder eller de enkelte Leveringer.

Under de ekstraordinære Indkaldelser gjorde jeg opmærksom paa, hvor uheldige Boligforholdene var for de Officerer og Underofficerer, der ustandselig blev forflyttet fra By til By. Det samme gælder nu en Række af vore andre Tjenestemænd, særlig Tjenestemandene i de Byer, hvor en stærk Forøgelse af deres Antal har fundet Sted. Her er et Felt, hvor man kan hjælpe vore Tjenestemænd paa en meget betydende Maade og tilmed paa en Maade, der vil spare Staten for andre ellers nødvendige store Udgifter, nemlig ved Støtte til Boligforeningerne rundt om i vore Byer. Jeg vil indtrængende opfordre den højtærede Indenrigsminister til ved Fordelingen af saavel Tilskud til Boligforeningerne som Bevillinger af Laan i 2den-Prioriteter at